

Șoptitorii

Încercările de neatins

Jordan Lees

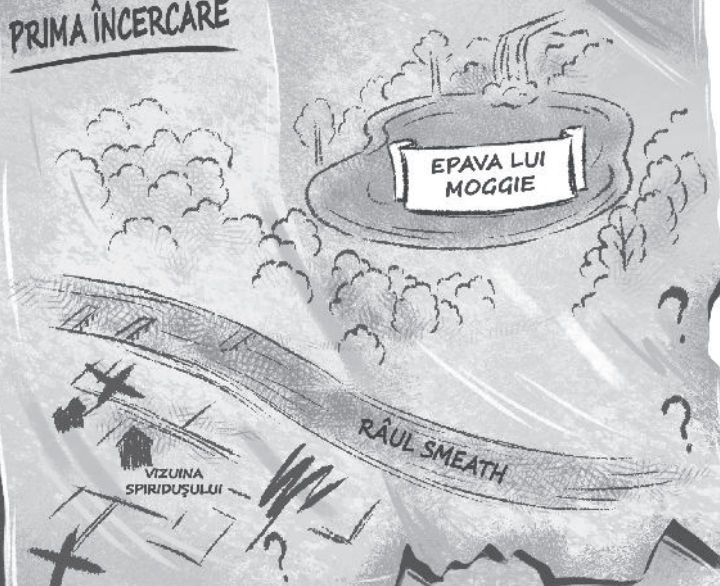
Traducere din limba engleză de Roxana Mirică

M
PANDORA
M

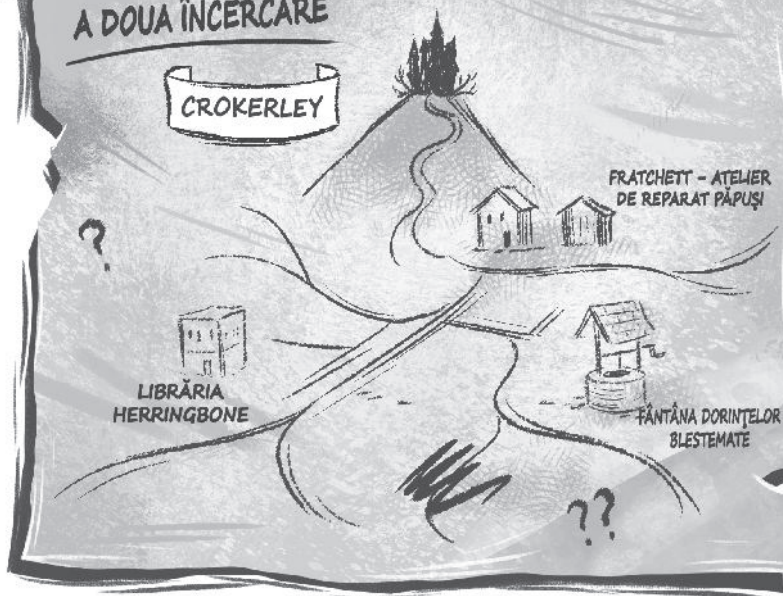
Cuprins

1. Parada Ciudățeniilor.....	12
2. Băiatul din bibliotecă	28
3. Moliile de necrezut	46
4. Cartograful decăzut.....	64
5. Conacul din pădure.....	86
6. Copacul din piatră vrăjită	108
7. Tocănița de ciuperci fermecate.....	132
8. Cărțile de vrăji	150
9. Regina Piraților.....	176
10. Bolly Pondwater.....	202
11. Cei-cu-susul-în-jos.....	222
12. Lupii din adâncuri.....	248
13. Balul Strigoilor.....	270
14. Darurile de Midsommer	302
15. Coroana din oase.....	322
16. Fiara din Orașul Fărâmelor	346
17. Pădurea Vrăjitoarei.....	374
18. Turnul de pe deal	398
19. Cheia din ușă.....	422
20. Follynook.....	456
21. Acasă.....	480
Mulțumiri	491
Despre autor	494

PRIMA ÎNCERCARE

A DOUA ÎNCERCARE

?? ? A TREIA ÎNCERCARE ?

A PATRA ÎNCERCARE

S. Weaver

FOST LOCOTENENT AL COMPANIEI
CARTOGRAFILOR, ACUM DESPÎNȚATĂ

A CINCEA ÎNCERCARE

BRUTĂRIA
PUFF &
LATTICE

A 22-A
CASĂ A
SPÂNZURAȚILOR ?

Păpușarul va veni atunci când se va naște un copil. Va lua nou-născutul într-o cameră, unde nimeni, nici măcar părinții, nu va avea voie să intre. Vor fi aprinse lumânări, lumânări cu un miros dulce și sălbatic, ca și cum ar fi dintr-o altă lume. Cei care ascultă la ușă îl vor auzi pe păpușar șoptind cuvinte ciudate și tremurătoare. Se spune că, în timp ce creează păpușa, păpușarul modelează sufletul copilului.

O SCURTĂ ISTORIE A WREATHENWOLD-ULUI
ARHIDIAC COLLUM WOLFSDAUGHTER

CAPITOLUL UNU

Parada Ciudățeniilor

Parada își făcu apariția în prima noapte de Midsommer, sub coroanele înflorite ale arborilor din lemn de os și sub o lună încetoșată, ca de fum.

Claris Songwood stătea pe treptele din fața casei, cu genunchii strânși la piept și cu o expresie încăpățânată pe chip. Fratele ei mai mare se purtase din nou urât cu ea, iar Claris refuza să intre în casă până când el nu era pedepsit cum se cuvine – în mintea ei, asta ar fi însemnat să fie trimis la un internat pentru băieți obraznici.

Chiar și după ce se lăsă întunericul, iar căldura zilei se risipi, Claris tot nu se lăsă înduplecată să intre.

— Atunci o să las asta aici, zise mama.

Puse o cană cu ceai fierbinte de melasă pe treapta de piatră, lângă Claris. Aburul dulce se ridică din cană, plutind în aer și făcându-i poftă. Totuși, Claris sorbi prima înghițitură abia după plecarea mamei. Gustul i se răspândi în tot trupul – cald și amețitor de dulce.

Claris privea cerul și urmărea luna învăluită într-un voal subțire de nori, cu stelele risipite în jur. Vântul murmura printre arborii din lemn de os, care înfloreau întotdeauna de Midsommer, acoperindu-se cu petale mov atât de palide, încât păreau aproape albe. În rest, strada era tăcută, iar singura mișcare venea din freamătul copacilor.

Simțindu-se singură, Claris își transformă păpușa – pe nume Tya – într-o pisică târcată. Tya se ghemui în poala ei, torcând ușor în timp ce Claris o mângâia pe cap.

— E un băiat groaznic, nu-i așa? spuse ea.

Tya mieună în semn de aprobare.

— Ar trebui să fugim, adăugă Claris.

Tya nu părea prea convinsă. Rătăcirea prin vastul labirint din Wreathenwold însemna, adesea, să nu mai găsești niciodată drumul spre casă. Claris luă încă o gură

din ceaiul cu melasă – mama știa întotdeauna cum să prepare ceva care să-i meargă direct la suflet. Ar fi putut rătăci prin tot labirintul și tot n-ar găsi ceva la fel de bun. Apoi auzi toba.

La început, era o bătaie profundă, constantă – ca o inimă uriașă ce pulsează din adâncurile pământului. Apoi, pe măsură ce sunetul se intensifică și deveni tot mai limpede, Claris auzi ritmul tobelor mai mici răsunând în jur. Un fior îi trecu pe șira spinării. Să fi fost oare... Claris avea nouă ani și nu văzuse niciodată Parada Ciudățeniilor – nu îndrăznise să creadă că ar putea să fie mai mult decât o legendă.

Privirea îi era fixată spre capătul drumului, o cotitură strânsă de piatră, acoperită de mușchi, sub o boltă joasă. Bătaia tobelor creștea în intensitate. Claris se ridică, cu inima zvâcnindu-i nebunește, în timp ce Tya mieuna neliniștită în brațele ei.

Parada sosi. În frunte mergea conducătorul fanfarei. Avea un trup alungit și mlădios și purta o tunică militară și o pelerină. În timp ce dansa în capul coloanei, învârtea o baghetă din lemn de os, din care țâșneau scânteii – roți de foc ce se rostogoleau în aerul nopții. Purta pe cap un joben înalt, iar o mască argintie îi acoperea partea de sus a feței, sclipind ca și când ar fi fost făcută din stele topite.

Muzica umplu strada. Parada înainta: o coloană de toboșari și cimpoieri în uniforme militare, care-și ridicau și coborau genunchii în ritm perfect, în timp ce cornurile vuiiau și tobele băteau. În jurul lor, dansatorii săreau și se învârteau, cu panglici fluturându-le la coate și la genunchi. Unii dintre ei țineau baghete care împrăștiau scânteii luminoase în aerul întunecat. Cu toții purtau măști.

Era un spectacol desprins dintr-un vis. Între timp, și alții i se alăturaseră lui Claris pe stradă – copii în pijamale și cu bonete de noapte, țopăind și râzând, și adulți înmărmuriți care priveau parada cu ochii mari de uimire. Păpușile, transformate în cerbi cu coarnezle împodobite cu panglici, trăgeau calești din care bărbați mascați eliberau roiuri de musculițe de zahăr: dulciuri zburătoare, dolofane și strălucitoare, care trebuiau prinse din aer pentru a putea fi savurate. Asta îi făcu pe copii, inclusiv pe Claris, să pornească într-o goană veselă și agitată, folosindu-și păpușile pentru a captura bunătățile zburătoare.

Între timp, muzica creștea în intensitate, scânteile țâșneau în aer, iar dansatorii cu panglici săreau și se învârteau asemenea unor limbi de foc. În timp ce se desfăta cu o musculiță de zahăr, Claris văzu cum conducătorul fanfarei o luase de mână pe bătrâna doamnă Hundercliff

și dansa cu ea în fruntea coloanei. A avea 82 de ani, purta o cămașă de noapte, era încălțată în papuci și părea în culmea fericirii.

Dansatorii mascați împărțeau prin mulțime flori-de-pierde-vară delicate, de un alb fumuriu. Copiii primeau bastonașe mici, care scoteau scânteii strălucitoare când erau învârtite. Prin aer pluteau roiuri de musculițe de zahăr. Тya, prefăcută în vrabie, alerga după o altă musculiță prin zarva veselă de copii extaziați.

— Oh, privește! exclamă o voce entuziasmată.

În următoarea caleașcă, femeii cu fețele acoperite de măști țineau colivii mari în care se zbenguiau păsări făurite în întregime din flori de lemn de os. Săreau și ciripeau fără încetare, până când femeile deschiseră coliviile. Păsările înflorate se înălțară într-un zbor vesel, iar mulțimea le ovaționează, urmărind cum se ridicau spre cer și lăsau în urmă dâre de petale violet ce spintecau întunericul.

Claris observă cum una dintre păsări se așează pe o ramură a unui arbore din lemn de os. Ciripi fericită și țopăi de colo-colo, până când întreaga mulțime se cufundă într-o tăcere nerăbdătoare. Apoi, cu un pocnet asemănător unei împușcături, explodează într-o ploaie uriașă de flori care se împrăștiară pe cerul nopții.

Petalele pluteau, pline de viață și de bucurie, iar Claris simți cum inima i se umple de emoție.

De pe acoperișuri, de pe pervazuri, din felinare și de pe ramurile arborilor din lemn de os, păsările înflorate izbucneau în nori de petale strălucitoare. Mulțimea suspină de încântare și izbucni în aplauze. Claris își zări mama, cu ochii scăldați în lumină și în culoare. Se grăbi spre ea, dar ceva îi atrase atenția.

— Regina Piraților! țipă un băiat din mulțime.

Din trăsura următoare, o femeie corpolentă, ce purta o pereche de pantaloni bufanți, o haină de mătase și o bandană, le făcea copiilor cu mâna. La brâu îi atârnavau cinci păpuși false – un omagiu adus poveștii Reginei Piraților, care, trădată de ceilalți patru lorzi pirați, le luase păpușile drept pedeapsă și devenise cea mai temută aventurieră din istoria Wreathenwold-ului. Din cuferele cu comori, Regina Piraților arunca monede de ciocolată.

Parada Ciudățeniilor aducea la viață și alte figuri din folclorul Wreathenwold-ului. După Regina Piraților, apăru o femeie costumată în Coțofana cu Două Capete, apoi Lyly Ei-Aș!, urmată de Urșii-Înjumătățiți din Wychbrooke. Fiecare avea propria poveste, relatată cel mai bine în cartea preferată a lui Claris: *Cartea poveștilor abia credibile*, scrisă de Mildred Fogge.

Procesiunea continua cu toboșari, cimpoieri și alte figuri desprinse din basme sau din vechiul folclor. Claris nu-și mai văzuse niciodată strada atât de animată. Vecinii dansau și aplaudau, iar copiii, copleșiți de entuziasm, se îndopau cu musculițe de zahăr și își scriau numele cu bastoane ce scoteau scânteii, în timp ce petalele se roteau în aer și cădeau ușor spre pământ.

— *Claris!*

O șoptă ascuțită ca o lamă o făcu să tresară. Se întoarse și văzu un copil în fâșia îngustă dintre două case. Băiatul era puțin mai scund decât ea, îmbrăcat în zdrențe, iar ceea ce purta pe față o făcu pe Claris să înghețe până în măduva oaselor.

Era o mască de craniu, dintr-o piatră palidă. Adevărații ochi ai băiatului priveau din spatele orbiteilor goale, de parcă masca i se lipise de chip. Gura era și mai înfiorătoare – fără buze, doar un rânjet osos, cu dinți subțiri, ca de piatră.

Copilul mascat făcu un pas înapoi, topindu-se în umbră, și îi făcu semn lui Claris să se apropie. Nu părea deloc o idee bună să-l urmeze pe băiatul acela ciudat în întuneric, însă curiozitatea pusese stăpânire pe ea. Se apropie puțin, dar rămase la marginea pasajului, unde încă putea să fie văzută.

— Cine ești? întrebă ea.

— Nu știi cum mă cheamă, șopti băiatul.

Masca în formă de craniu, albă ca varul, părea să lumineze în întuneric.

— Ce vrei să spui? întrebă Claris în șoaptă. Și ce-i cu masca asta? De ce e...?

— Parte din fața mea? zise băiatul. Din același motiv pentru care nu-mi știi numele. Sunt unul dintre copiii pierduți ai sărbătorii de Midsommer. Ne numesc copiii înstrăinați.

Claris trase aer în piept. Cunoștea prea bine povestea. Agatha Drake, Vrăjitoarea Midsommer-ului, și copiii răpiți, înstrăinați... Cu siguranță nu putea să fie *adevărat*?

— E doar o poveste, spuse ea.

— Așa ți se pare? zise băiatul.

Claris tremura, luptându-se cu impulsul de a fugi înapoi spre mulțime. Și totuși, un sentiment de milă o ținea pe loc.

— De unde știi cum mă cheamă?

— Te-am urmărit, răspunse băiatul cu mască.

— De ce? șopti Claris, înspăimântată de această idee.

— Ni se permite să umblăm prin Wreathenwold doar în luna de Midsommer. Ne folosim timpul pentru a căuta pe cineva care poate să ne salveze. Un copil bun, curajos și isteț. Noi credem că acel copil ești tu, Claris.